

Единствено чужденца оставалъ олюкненъ. Усмивайки се подъ мустакъ, той казалъ: — Сега ще му посвирнемъ друга мелодия.

Поставилъ друга плоча, възбърталъ няколко пъти дръжката и — о чудеса! — сандвичо започнало да издава гласове на разни животни. Като че ли се обаждали отъ Ноевия ковчегъ. Всички основани животини отъ ужасъ — много ясно се чувало лаятъ на кучетата, блъбането на осви, изражението на конки и възбодъ гласове на почти всички домашни животни.

— Много интересно. — се промислялъ кмета, — цяла зоологическа градина.

Щомъ зная долговитъ такъ животински гласове, събурило се въ него желанието да каже нещо. Той изскочилъ отъ пещерата си съ такава сила, че ударилъ главата си въ стената, вследствие на което и цялата околностъ се разтрусала, като отъ земетресение. Този пътъ кмета падналъ отъ стената. Малко кметъ, ималъ и късметъ. Той падналъ върху една купа сено, благодарение на което се запазилъ отъ каменло и да било жареняване.

Докато да вдигнатъ кмета и го изкачатъ пакъ на стената, зметъ се съвлякналъ отъ стенинътъ ударъ въ главата и последи му се отворилъ върху гората, стоиши отвори на стената. Тъсно що започналъ да се обляко, приготвяващи се за ново нападение, чужденца променилъ пакъ плочата и околността се оглушила отъ дивниятъ релъ на дъма. Като че ли всички се пробудило въ нигъ на другата. Релътъ на истинския лъвъ! Зметъ, уплашенъ, направилъ ощежъ назадъ около тридесетъ метра отъ стената и изкупуилъ кървата си. Чужденца прекъсвалъ тогава на другата страна на стената стълбата, взелъ свирещия грамофонъ въ ръцетъ си и се залякналъ срещу змея. Лъвътъ ревалъ интересниотъ Този релъ билъ може би сто

пакъ по-силно отъ она на змея. Чужденца, дръжачъ здравя въ ръцетъ си сандвичо, героическо издредвалъ срещу змея. Обметъ отъ страхъ, зметъ започналъ да отстъпва. Чужденца се втурналъ тогава блъкоу, срещу змея съ реващето сандиче и зметъ подхвърлил отъ заманителниятъ релъ на щра на момонтитъ, неочаквано приближаването на чужденца. Зметъ гърчилъ да бѣга съ такава сила, че въ нигъ се забавлявала цялата околностъ, поттинала отъ гравата, която змея оставилъ следъ себе си за да зетрне дриетъ си.

Чужденца продължавалъ още известно време да наива своето сандиче, докато се убедилъ, че отъ змея вече и помислъ не останалъ. Тогава той се върналъ обратно въ града, покрешнато въторично отъ населението.

Кмета го претърналъ сърдечно и радостно казалъ:

— Какъ да ви сеоплазиме, чужденца?

— Ще ми броте обещанитъ две жилища жълтици — отговорилъ чужденца.

— Зметъ женския излезе — се обидилъ полицийскитъ началникъ. — Кой обаче ще ни гарантира, че той змея да се върне?

— Тоиз въпретъ е пълната гаранция — отговорилъ чужденца. Готовъ съмъ да ви го продамъ срещу сто жълтици. — Люо случайно зметъ би се върналъ, въ което се съмнявамъ, ще му посвиремъ пакъ нилло.

Следъ това той нежъ показвалъ какъ трябва да панава и пукаватъ въ действително грамофонъ, взелъ си вънъграждането и си заминалъ.

Коего презъ нощта обиколелъ бѣлъ въ Тавроградъ, наебралъ скандитъ грамофонъ въ обикновения музей. Дано зрета отъ Тавроградскитъ дожидайтъ да видятъ единъ данъ и радостно. Представете си това чудо — Тавроградъ и радниотъ

Съобщилъ Лд. Григориевъ

Пустинята Сахара — цвѣтна градина

Въ Франция не отдавна е образуванъ единъ комитетъ, който си поставя една фантастична целъ:

Да преобрази пустинята Сахара въ цвѣтна градина. За да се направи това голѣмо преобразяване

на пустинята Сахара, първото условие е да се открие избликъ си увеличаването и напредването на пясъка, който всѣкъ годнино унищожавал по 1 километъръ плодородна земя съ жезловитъ си дъхъ и я погребива съ ослѣполюкнитъ си пясъчини месо.

Пустинята Сахара въ 238 год. (ст. Хр.) е била житница на старитъ свѣтъ. Тогава е

имало водни каналы, които се наполявали тая зема, украсена съ плодни дръветца, но тѣ се били унищожени отъ африканскито племе Бербери — което встанило срещу господаритъ си Римляни — и унищожило каналитъ и мѣстна дръветцата.

Отъ тогава започва да се завадена отъ пустинята тая по-голяма отъ Европа зема.

Но ето, че сега има хора, които си задаватъ въпроса, дали е възможно ново възраждане на жезлената почва.

Въ 1931 год. единъ германски архитектъ предложилъ следното: да се прокопае брѣга на Средиземно море на няколко жѣла да се построятъ няколко бента, презъ които ще се втече вода за напояване. Постраството този планъ, ще се получи една голѣма площъ (660,000 кв. километра), която ще биде годна за засаждане и живогъ. Люо този интересенъ планъ се осъществилъ и обичантъ Сахара въ обилната страна, това ще биде голѣма лобода на техниката презъ 20 вѣкъ.